

ÖRFLIK, m. 2. Se *Örlapp*.
 ÖRGÅNG, m. 2. En krokig och småningom allt trängre kanal, som ifrån det yttre broskiga örat leder till midten deraf.
 ÖRHINNA, f. 1. Se *Trumhinna*.
 ÖRHÄNGE, n. 4. Smycke att hänga i örat, vanligtvis af guld.
 ÖRJORD, f. sing. Se *Grusjord*.
 ÖRKE, ö'rrike, n. sing. Benämning, i Vester-Dalarna, på bästa sorten myrmalm.
 ÖRLAPP, m. 2. Den yttre utstående eller hängande fliken eller lappen af ett öra.
 ÖRLAX, m. 2. Se *Laxöring*.
 ÖRLIG, ö'rllig, se *Örlog*.
 ÖRLIGA, ö'rlliga, v. n. 4. (gam. o. fam.) Kriga, föra krig.
 ÖRLOG, ö'rlogg ell. ö'rllagg, m. sing. (Af *Aur* eller *Ör*, pil, och *Laug* ell. *Log*, strid.) Krig.
 ÖRLOGSFARTYG, n. 5. Fartyg, som under krig nyttjas till angrepp och försvar. — *Syn.* Krigsfartyg.
 ÖRLOGSFLOTTA, f. 1. Flotta af örlogsfartyg. — *Syn.* Krigsflotta.
 ÖRLOGSMAN, m. 5. pl. — *män.* 1) Kapiten på ett örlogsfartyg. — 2) (sjöt.) Örlogsfartyg. — 3) (nat. hist.) Se *Bidevindseglare*, bem. 2.
 ÖRLOGSKEPP, n. 5. Krigsskepp.
 ÖRMAGE, m. 2. pl. — *magar.* Se *Kräfva*. Kallas så, emedan deri ofta träffas mycket grus (ör).
 ÖRMANDEL, ö'rmandl', m. 2. pl. — *mandlar.* *Örmandlar* kallas tvenne slemafsöndrande körtlar, en på hvar sida om tungroten, bakom gomseplet.
 ÖRMASK, m. 2. Se *Tvestjert*.
 ÖRMUSSLA, f. 1. Det yttre örat.
 ÖRN, m. 2. 1) Släkte af roffäglar med lång, i spetsen krökt näbb, hufvud och hals täckta med långa spetsiga fjädrar, mycket starka ben och stora, krokiga klor. Se *Hafsörn*, *Kungsörn*, *Guldörn*. *Fläkt ö.*, se *Fläkt*. *Gå som en ving-skjuten ö.*, vara mycket modstulen. — 2) (fig.) Bilden af en örn, i vapen eller såsom fältecken. *Frankrikes ö-ar*, dess härar, vapen. — *Ss.* *Örnbo*, *-klo*, *-näbb*, *-näste*, *-unge*, *-vinge*.
 ÖRNATIMP, m. 2. (gam.) Se *Örtipp*.
 ÖRNBLICK, m. 2. (fig.) a) I hög grad skarp, genomträngande blick. — b) Skarp omdömesförmåga; blixtnabb uppfattning; en uppmärksamhet, den ingenting undfaller.
 ÖRNFLYGT, f. 3. 1) Örnars flygt; ovanligt hög flygt. — 2) (fig.) Hög snilleflygt.
 ÖRNGOTT, se *Örongott*.
 ÖRNLAF, m. 2. pl. — *lafvar.* En färglaf. *Parmelia tartarea*.
 ÖRNNÄSA, f. 1. Krökt näsa, snarlik näbben på en örn.
 ÖRNSTEN, m. 2. Ett slags mer eller mindre rund sten af olikartad massa, ihålig med glatta väggar och ofta med en annan sten liggande inuti.
 ÖRNTRÄ, n. sing. Den väluktande, hårda veden af ostindiska trädet *Aquilaria ovata*. Kallas äfven *Aloe* och användes som rökmedel.
 ÖRONBIKT, f. 3. Så kallas hos katolikerna den hemliga syndabekännelse, som afläggdes inför presten i biktstolen.
 ÖRONBILD, m. 3. En alg, på fläderbuskar. *Auricularia Juda*.
 ÖRONBRUSNING, f. 2. Se *Öronsusning*.
 ÖRONFLUSS, m. 3. Flytning ur öronen.
 ÖRONGOTT, n. 5. (uttalas vanligen: ö'rngått) Öfversta kudden af hufvudgården i en säng. [Örongodt, Örngodt.]
 Anm. Det äldre skriftsättet är *Örngott*, förkortadt

af *Örnagott* (af genit. plur. *Örna*), i likhet med de gamla sammansättningsformerna *Örnatimp*, *Örnaring*.
 ÖRONGOTTSSVAR, n. 5. (uttalas vanligen: ö'rn-gåttsvår) Öfverdrag på ett örongott.
 ÖRONKLOCKA, f. 1. En art Klockört med blå, stundom hvita blommor. *Campanula rotundifolia*.
 ÖRONSJUKDOM, m. 2. Sjukdom, som angriper hörselorganen.
 ÖRONSPRÅNG, se *Örsprång*.
 ÖRONSSUSNING, f. 2. En förvillelse i hörseln, bestående deruti, att man tycker sig höra ett susande ljud, utan att något yttre föremål orsakar det. Kallas, om det är mycket starkt, *Öronbrusning*.
 ÖRONTASSLARE, m. 5. Se *Tasslare*.
 ÖRONVAX, se *Örvax*.
 ÖRRING, ö'r-ring, m. 2. Ring, som till prydnad bäres fästad vid örat genom ett hål i örtippen.
 ÖRSLEF, f. 2. pl. — *slefvar.* Liten, i ändan slefformig sticka eller pinne, hvarmed örvax uttages ur örat.
 ÖRSNIBB, m. 2. Se *Örtipp*.
 ÖRSPRÅNG, n. 5. Smärta i öronen, vanligen af fluss.
 ÖRT, ö'rt, f. 5. Växt, hvars stam årligen bortdör. *Medicinska ö-er.* *Söka, samla ö-er.* — *Ss.* *Ö-artad*, *-beskrifning*, *-beskrifvare*, *-lukt*, *-samlare*, *-samling*, *-stjeln*, *-stånd*.
 ÖRTAGÅRD ell. ÖRTEGÅRD, m. 2. Gammal benämning på Köksträdgård. (Bibl.) *Ö-en*, se *Oljeberg*.
 ÖRTBLAD, n. 5. Benämning på dem af en örts blad, som vid dess utbildning närmast följa på hjertbladen och igenkännas af deras mera utbredda skifva samt genom bladknoppar i bladvecken.
 ÖRTBOK, f. 5. pl. — *böcker.* 1) Lärobok i botaniken. — 2) Se *Herbarium*.
 ÖRTGELE, ö'rtschelé, n. 5. (apot.) Gelé af örter.
 ÖRTIPP, m. 2. Nedre snibben af örlappen.
 ÖRTKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar.* Den afdelning af materialkammaren på apotek, der örter förvaras.
 ÖRTKUNSKAP, f. 5. Se *Botanik*. — *Syn.* Örtkännedom, Örtlära, Örtvetenskap.
 ÖRTKÄNNARE, m. 5. (gam.) Se *Botanist*.
 ÖRTKÄNNEDOM, m. sing. Se *Örtkunskap*.
 ÖRTLÄRA, f. 1. Se *Örtkunskap*.
 ÖRTREFVA, f. 1. (bot.) *Ö-vor* kallas de bladlösa, från rotbladsvecken af en växt utskjutande, efter jorden gående sidokott, som slutligen utveckla blad och birötter, samt dymedelst bilda nya stånd.
 ÖRTRIKET, n. sing. def. Se *Växtriket*.
 ÖRTRUMMA, f. 1. Se *Trumhinna*.
 ÖRTRUMPET, ö'rtrumpét, m. 3. Se *Eustachiska röret*.
 ÖRTSAFT, m. 3. Saft, beredd af någon ört.
 ÖRTUG, ö'rtugg, m. 2. Fordom gångbart mynt, som gällde tredjedelen af ett öre.
 ÖRTVETENSKAP, f. 5. Se *Örtkunskap*.
 ÖRVAX, ö'rvax, n. sing. Ett gult, bittert, växligt ämne, som afsöndras ur en mängd små körtlar på insidan af yttre örgången.
 ÖRVINGE, m. 2. pl. — *vingar.* Se *Örlapp*.
 ÖRVÄRK, m. sing. Värk i det inre af örat.
 ÖSA, v. a. 2. Med sked, slef, skopa o. s. v.